

DE CONGONUTJES LATEN ONS NIET LOS

Nadat collega Simon IPPEL een eerste maal de Congonutjes op tafel wierp, behandelt onze sympathieke secretaris J.B. DREESEN, dit punt opnieuw in het nummer 2 - 8e jaargang van ons tijdschrift. Meer bepaald wanneer hij zegt dat de beste Congonutjes te vinden waren bij kromme Leon, uitbater van de "Gepekelde Fiege". En of hij gelijk heeft !

Leon, met familienaam CLAEYS, was een broer van de, in het Visserskwartier, alomgekende en gewaardeerde haarkapper EUGENE, wiens zaak, in de Sint-Paulusstraat, steeds druk beklant was.

Leon had een gebrek aan het rechterbeen, dat op een soort kruk rustte, waaraan hij trouwens zijn bijnaam te danken had. Hij liep nochtans met snelle, korte pasjes door zijn cafétje, dat amper "een schorte" groot was. Het huis bevond zich inderdaad in de Bonenstraat, droeg het nummer 2, doch was niet op de hoek van de Sint-Franciscusstraat en ook niet aan de kant waar thans de "Cosy Corner" gelegen is. Inderdaad, de zijgevel van het huis nr 2 Bonenstraat, vormde achterwand van de vismarkt, zodat tussen de Sint-Franciscusstraat en de woning van vriend Leon, de stenen banken stonden waarop de vis werd tentoongesteld. Aan deze zijgevel was tevens het O.L. Vrouwebeeldje gehecht, dat thans in ons museum berust.

Het huis bestond uit wat men te Oostende noemt, kelderkeukens, vervolgens op de gelijkgrondse verdieping het cafétje en dan mansardekamers. Het cafétje bereikte men via een enge gang, waarin een oude bruine deur de toegang tot de gelagzaal afsloot. Eens binnen troffen wij er twee tafeltjes aan, een staand tegen het venster en een links in de zeer kleine gelagzaal. Verder stonden er een viertal stoelen, een vijftal spuwbakken en een anderhalf meter lange toonbank, waarachter de uitbater troonde. In de linkerachter-hoek stond dan een rieten mand gevuld met de lekkerste Congonutjes uit Oostende. Tussen deze nutjes lag een tinnen pot waarmede de nutjes werden afgewogen.

Het bruine, schuimende bier vloeide er overvloedig uit een der beide tapkranen, voornamelijk op zater- en zondagen, wanneer de jonge bezoekers, trouwe klanten van de dancing 't KEUNTJE, even kwamen verpozen. Bij dit lekker glas bier hebben we dan steeds een pint Congonutjes verorberd. En of dit smaakte.

Celintje, de echtgenote van Leon, waarmede hij in 1921 in het huwelijk was getreden, was zelden of nooit in de gelagzaal aan te treffen. Zij hield zich onledig met huis-houdelijke arbeid, terwijl ook de dochter, die naderhand naar Bredene verhuisde, nooit in de herberg verscheen.

Leon kon goed overweg met die jonge gasten, die hij af en toe op een extraatje vergastte. Hij kon ook goed vertellen en kon er de stemming inbrengen. Niet te verwonderen dat zijn klanten bestendig terugkwamen. Was het nu voor Leon, het bruine bier of de Congonutjes, who's know ?

Leon heeft nooit op de markt gestaan, noch met fruit of groenten, noch met Congonutjes. Hij kwam zelden op straat, gezien zijn gebrek, en vond zijn grootste genoegen in de gesprekken met zijn jong klienteel. Leon overleed alhier in oktober 1955.

Maurice FERIAER